

Eškol Nevo

Poslední

interview

*Z hebrejštiny přeložila
Sára Foitová*

Pistorius & Olšanská
Příbram 2020

Tato kniha vyšla s laskavým přispěním
Ministerstva kultury ČR
a Ministerstva kultury Státu Izrael.

Z hebrejštiny přeložila Sára Foitová

Copyright © 2018 by Eshkol Nevo

Translation © Sára Foitová, 2020

ISBN 978-80-7579-088-0

Věděl jste odjakživa, že budete spisovatelem?

Ne. Někdy během dospívání mi nicméně došlo, že mám výrazně propracovanější masturbační fantazie než moji nejlepší kamarádi. Ty jejich šly rovnou k věci, byly přímočaré jak fotografie z místa činu. V těch mých byly zápletky, konflikty, vykreslené postavy. Abych se dokázal vzrušit, musel jsem těm fantaziím věřit. A tak jsem si je konstruoval až do nejmenších detailů. Pamatuju si, jak jsme jednou spali u Chagaje Karmeliho doma v Ramot, jen my čtyři nejlepší kamarádi ve spacáku v suterénní místnosti, a jeden po druhém jsme vyprávěli, co si představujeme, když si ho honíme. Já jsem mluvil jako poslední, a než jsem skončil, všichni usnuli, kromě Ariho, který ospale zamumlal, než si konečně dopnul zip spacáku: Kámo, já bych tipoval, že z tebe bude spisovatel. Ale musíš se naučit to zestručnit.

Co vás motivuje k psaní?

Paní učitelka Meira nám jednou uložila, abychom si přes pešachové prázdniny psali deník. Tak jsem si s sebou k moři do Ras Burka vzal zápisník a často jsem si s ním pak vylezl někam na kopec a psal o světě pod vodou a o světě nad vodou.

Potom rodiče rozhodli, že se přestěhujeme z Jeruzaléma do Haify. Napsal jsem kvůli tomu stěhování několik protestsongů, ale jak to u protestsongů bývá, nebyly mi vůbec nic platné.

Pak jsme na konci posledního ročníku na střední chystali maturitní slavnost a Tali Lešemová měla hrát na příčnou

flétnu. Chtěl jsem jí být co nejdív nablízku, protože jsem doufal, že si mě všimne, jenže jsem neměl vůbec na nic talent – neuměl jsem na nic hrát, neuměl jsem zpívat ani tancovat. Tak jsem se přihlásil, že pro naše představení napíšu písňové texty.

Z vojny jsem Tali psal dopisy. Myslel jsem si, že pokud ode mě každý den dostane dopis, nenechá mě kvůli jinému, který dostává častěji opuštěk.

Když jsem po vojně cestoval po Jižní Americe, psal jsem dopisy Dikle. Někdy jsem jí psal o tom, co se přihodilo během cesty, a jindy jsem si vymýšlel věci, co se nepřihodily. Všiml jsem si, že mě víc baví psát o tom, co se nestalo.

Těsně předtím, než jsem se přihlásil do svého prvního semináře tvůrčího psaní, hned po bakaláři, jsme se s Diklou rozešli; každé slovo, které jsem na tom semináři vyplodil, a to možná platí až doteď, bylo jen pokusem vyplnit tu hlubokou prázdnotu, která se ve mně s Dikliným odchodem rozevřela.

Za rok jsme se k sobě s Diklou vrátili.

Potom jsem udělal několik životních rozhodnutí: svatba. Děti. Hypotéka.

Život se vydal po příliš úzké cestě a psaní bylo to jediné, co se nacházelo mimo ni.

O životě, který jsem nemohl žít, jsem psal. Pár let to fungovalo, tu touhu to umrtvovalo, ale pak onemocněl Ari. A Šira odjela na internátní školu. A Dikla přestala být se mnou šťastná.

A začalo prostě takové období.

Mám dojem, že se tomu říká krize. Myslel jsem si, mylně, že to za pár měsíců přejde.

Zvenku to vidět není, ale já vím, že se potápím. A vím, že teď už píšu proto, abych přežil.

Jak vypadá váš běžný pracovní den?

Poslední rok vedu zdlouhavou zákopovou válku proti dystymii: akutní poruše nálady, charakterizované chronickým pocitem sklíčenosti a jakési vyhořelosti. Když to řeknu jednoduše: dřív jsem vstával šťastný. Teď vstávám smutný. Nejsem si jistý, jestli vím proč, a netuším, jak se z toho dostat. Taky

nevím, jak dlouho to Dikla dokáže snášet. Poslední dobou mám pocit, že si ode mě drží distanc. Možná se bojí, aby se nenakazila.

Ale zpátky k věci – ráno vždycky začnu fyzickou aktivitou, tedy běháním nebo jízdou na kole, což by mi mělo do krevního oběhu vyplavit látky zlepšující náladu. Potom zavolám Arimu a povídáme si o basketbalovém týmu Ha-Poel Jeruzalém, o sestřičkách na oddělení, o tom, jestli je šance, že se kapela Šabak Samech dá zase dohromady – o všem kromě jeho nemoci. Ten rozhovor má Arimu zvednout náladu, ale vlastně ji zvedá i mně, trochu mi uleví od palčivé osamělosti. Potom si na chvíli zdřímnu, probudím se, vypiju dvě kávy za sebou, sním celou tabulku čokolády a zapnu si počítač jako někdo, kdo má zcela vážně v úmyslu napsat další román. Pak chvíli sedím před prázdným monitorem. Po několika minutách zabrousím k tomuhle interview, k otázkám od uživatelů jednoho webového portálu, které mi poslal jejich redaktor. A chvíli odpovídám. Jednu, dvě otázky. Maximálně tři. A to už je půl druhé, kdy moje prostřední dcera chodí ze školy. Hluk, co nadělá v před-síni, mě vytrhne ze soustředění natolik, že nemá smysl se dál snažit. A tak vypnu počítač a jdu jí připravit oběd. Sedneme si ke stolu a obědváme společně. Poslední rok se chová zvlášť nepřátelsky a já to s tou svojí poruchou nálad trochu těžko snáším. A přesto se snažím k ní dostat, prodat se k ní přes tu trnitou houštinu, která kolem ní nepozorovaně vyrostla. Je to tak vyčerpávající, že si po obědě musím zdřímnout. Nastavím si budík, abych nepřišel pozdě do družiny pro nejmladšího syna, broučínka. Když ho vyzvedávám, samou radostí se rozesměje a běží mi naproti a mně se na chvíli, krátkou jako dětská říkanka, zdá, že všechno bude zase dobré.

Nakolik jsou vaše knihy autobiografické?

Byly doby, kdy jsem na tuhle otázku uměl odpovědět. Jinými slovy, věděl jsem, že když na ni odpovídám, pokaždé bezostyšně lžu, abych chránil svoje blízké i sám sebe. Ale pravdu jsem znal. A pravda byla taková, že v mých beletristických knihách jsou, a vždycky byly, autobiografické střípky

a že je většinou vkládám do ženských postav. Zmatení nepřítel.

Postupem času se věci začaly komplikovat. Protože co si má člověk například počít s knihou, která mu předpověděla osud? Vymyslíte si šílenou zápletku. Extrémně nerealistickou. A rok po vydání knihy se to celé stane doopravdy. Je to pak autobiograife? A co všechny ty příběhy „ze zákulisí“, které vyprávím na besedách se čtenáři? Ty, kde popisuju určité osobní zážitky, jež mě inspirovaly k napsání té či oné knihy? Tyhle historky jsem si před publikem tak dlouho přikrášloval, že už si ani nejsem jistý, jestli se opravdu udály.

A to nemluvím o tom, jak mi sklon k fabulaci notoricky prosakuje do osobního, neliterárního života.

Třeba na návštěvě u Ariho v nemocnici Tel ha-Šomer.

Když jsme se chystali na velkou cestu, babička se mě zeptala: A s kým jedeš? Když jsem jí řekl, že s Arim, povzdechla si a řekla: To je moc dobře, ten se o tebe postará.

Ted' jeho silné, šlachovité paže hrozně zeslábly. A tváře se mu propadly.

Prosí mě, abych mu přinesl sklenici studené vody, a když se vrátím z kuchyně, začneme si povídat.

Dřív jsem mu vyprávěl, co se mi přihodilo. Dnes mu vyprávím dobře vystavěné historky. A v jeho chemoterapizovaných očích vidím, že ví, že mu vyprávím dobře vystavěné historky, a že chce, že potřebuje, abych mu vyprávěl nějakou nevyopilovanou. Nějakou, co nemá začátek, prostředek ani konec.

Ale takové já už neumím. Všechno, co se mi v reálném životě děje, se okamžitě, už ve chvíli, kdy se to stane, proměňuje v příběh, který se bude jednou pěkně vyprávět. Na besedě se čtenáři. V interview. Při nemocničním hovoru s Arim, který uprostřed mého povídání najednou zavře oči, stiskne mi ruku a řekne: Co kdybychom chvíli mlčeli.

Na čem teď pracujete?

Popravdě se pořád zotavuju z předchozí knihy. Přesněji řečeno z té nekonečné prázdnoty, která po vydání knihy násle-

duje. V tomhle období především napínám veškeré síly k tomu, abych se nezamiloval. V roce po vydání románu vždycky hrozí pohroma. Člověka šírá takový vnitřní hlad, že je to poznat i navenek. A nejsnazší způsob, jak ten hlad ukojit, je ztratit hlavu a zoufale se zamilovat. Třeba do slovenské dokumentaristky, kterou jste potkal na filmovém festivalu v Haifě, s jizvičkou na levé tváři, co vypadá jako dolíček. Zamilovat se tak, že potom trvá rok, než se z toho dostanete. A tak je lepší zůstat doma. Uzavřít se. Neprodyšně zapečetit srdeční komory. Nenechat ani škvírečku, kterou by se dovnitř mohla dostat žena, která není vaše manželka. Tak na tom teď pracuju.

Jak jako muž dokážete psát ženské postavy?

Nikdo si toho ještě nevšiml, ale všechny ženské postavy v mých knihách jsou ve skutečnosti variace na tytéž tři ženy:

Na moji manželku.

Na smyšlenou ženu, která je jejím obráceným obrazem a s níž jsem snad mohl jednou žít, ale té možnosti jsem se vzdal ve chvíli, kdy jsem se rozhodl oženit.

A na ženu, která je obrazem mne samotného.

Je trochu trapné to přiznat, ale ta třetí mě přitahuje nejvíc.

Jak se vyrovnáváte s publicitou, která je s vydáním knihy spjatá?

Zadal jsem si sám sebe do Googlu. Znovu. Pitomá chyba. Celou noc jsem si četl, co o mně napsali jiní. Jednou jsem na nějakém školním výletě dělal, že spím, a poslouchal, jak se dva kluci baví. O mně. Tady jich bylo o hodně víc než dva. Možná tisíc. Možná dva. Na jednom webu dokonce vyfotili pigmentové skvrny na mém obličejí a předváděli na tom, jak se dají ve Photoshopu odstranit. Ve čtyři ráno jsem šel konečně spát. Z hrdla se mi draly hnusné odpovědi. Přitiskl jsem se zezadu k Dikle. Dřív, když jsem se k ní takhle tiskl, vždycky vzala moji ruku a položila si ji na srdce. Poslední dobou ne. Poslední

dobou se moje víra v to, že mě Dikla miluje, otrásá. Přesto jsem sjednotil rytmus svého dechu s jejím a sám pro sebe jsem si zašeptal: Mám domov. Mám domov. Mám domov. Celou noc jsem nezamhouřil oka a ze všech lidí na světě jsem si vzpomněl zrovna na jednu naši dávnou sousedku. Byla to žena v letech, dalo by se snad říct i stará, jednou mě svezla k moři a cestou mi vyprávěla, že je členkou nudistického spolku. A já, sotva patnáctiletý kluk, jsem se nadchl a zeptal jsem se, jestli se můžu přidat. Obnažit se.

Za žaluziemi prosvítal teď v celé své nahotě nový den. Moje žena dál oddechovala ze spánku.

Vše je předpovězeno, pomyslel jsem si, a přesto máme možnost volby.

Jaký jste byl jako malý kluk?

Až moc podobný tomu plačícímu chlapci z obrázku na stěně čekárny zdravotního střediska, a když jsme seděli před ordinací doktora Schneidtaschera, další děti si vždycky ukazovaly střídavě na mě a na něj.

Měl jsem bujnou představivost. Ne že bych zrovna moc četl – ale neustále jsem si něco představoval.

A byl jsem zamilovaný. Bezmezně. Pokaždé do jiné dívky. A nikdy jsem žádné nic neřekl. A plný stesku. Pamatuju si, že mě od nejtútlejšího věku všude provázel neustálý stesk. Ještě mi ani nikdo neumřel, ale pořád jsme se s rodinou stěhovali. Každé léto jsem se loučil se starými kamarády a každý podzim jsem si musel hledat nové. Což ještě mimochodem neznamená, že to byl důvod toho stesku. Možná to tak prostě je, některé děti mají ke stýskání sklony.

Snažím se z té směsice abstraktních pocitů vytáhnout nějaký konkrétní okamžik. To chci vždycky po svých studentech: buďte specifictí. Rozložte pocit do konkrétních obrazů. Ale mně ze všech těch výjevů, nevím proč –

Bylo mi šest nebo možná sedm let, šli jsme s dědou Jicchakem do lunaparku. Byl už dost starý a neměl sílu ani chuť se mnou lézt na kolotoče. A tak mě jen vodil od atrakce k atrakci a jednou za čas mě přiměl se napít vody z čtury, kterou

s sebou nosil. Mně vůbec nevadilo, že se mnou na atrakce nechodil. Samota tehdy neznamenal strach. Sám jsem šel na horskou dráhu, šťastný, a vůbec jsem nekřičel, ani při nejstrmějších sešupech. Jízda strašidelným hradem mi připadala spíš legrační. Ruské kolo byla příležitost prohlédnout si sešora celé město. Nemihnul se ve mně ani stín strachu – do-
kud jsem nedošel do zrcadlového bludiště.

To je zdánlivě úplně nevinná atrakce – tak nevinná, že už ji dnes myslím ani nemají.

Člověk musí jen mezi stěnami ze zrcadel najít správnou cestu labyrintem k východu.

Začalo to dobře. První a druhou odbočku v bludišti jsem zvolil poměrně s jistotou, ale pak mě ta spousta odrazů zmátla. Ten okamžik si pamatuju: jak mě obklopuje bezpočet pokřivených obrazů, které se mi podobají i nepodobají zároveň. Některé mají velikou hlavu a tenké nohy, jiné naopak tlusté haksny a mrňavou ufonskou hlavičku. Přepadla mě lehká závrať a pocit, který jsem do té doby neznal, pocit bezvýchodnosti. Zkusil jsem jít dál, ale kam jsem se otočil, všude jsem narážel do pokřiveného obrazu sebe sama. A další pokřivený já. A další pokřivený já. Nakonec jsem se poražený sesunul do sedu, zády opřený o jednu ze stěn, a pomyslel jsem si: Nemá smysl volat o pomoc, protože děda bez naslouchátka skoro nic neslyší. A taky mě napadlo: Nikdy se odsud nedostanu.

Teď mi to najednou došlo: jak moc se to vlastně podobá noční můře, ze které se Dikla budila hrůzou v našich prvních společných letech, najednou se na posteli prudce vzpřímila, tloukla se dlaní do hrudi, jako by se dusila, pak se na mě podívala doširoka otevřenými očima, které mě nepoznávaly, ale postupně mě rozpoznala a poprosila mě, abych ji objal. Už jsem se nemusel ptát, co se stalo, věděl jsem, že se znovu ocitla uvězněná ve třídě a nemohla ven, protože východ hlídali teroristi, a znovu se pokusila otevřít okno, aby mohla utéct, ale nešlo to (ve skutečnosti, ne v nočním děsu, došlo k tragédii v Maalot v době, kdy ji její matka teprve čekala. Byla v devátém měsíci. Bydleli hned vedle školy, kterou obsadili teroristi, Diklina matka slyšela křik dětí a běžela za sousedkou, co měla doma pušku.)

Neuvěřitelné, pomyslel jsem si, že dva lidé, jejichž nejhorskí noční můry se odehrávají v uvěznění mezi zdmi, spolu dokázali vybudovat domov.

Kde píšete?

Léta jsem toužil mít vlastní studio. Chtěl jsem říkat věty jako: „Jdu zrovna ze studia.“ Nebo: „Zavolám ti, až budu ve studiu.“ Ale zdálo se mi, že to je jedna z těch věcí, které se dějí jiným lidem, ne takovým, co vyrostli v přístavním městě a byli vychovaní k tomu, aby neutratili ani halír, pokud vyslovené nemusí. Kdo by potřeboval studio? přesvědčoval jsem se. Amos Oz píše na záchodě.

Přesto mě ale pokaždé, když mi někdo, některý kolega, řekl, že jde do studia, bodlo u srdce, jako by mi ho někdo skřípnul kolíčkem, a to slovo se mi mimovolně převalovalo v ústech: špička jazyka se dvěma krůčky prošla po patře a na třetí dobu se rty zaokrouhlily. Stu-di-o.

Už je to víc než rok, co jsem si pronajal studio v nedalekém mošavu Givat Chen. Neměl jsem jinou možnost. Namouduši. Přísahám.

V sousedním domě začali provádět stavební úpravy kvůli riziku zemětřesení a já jsem se v tom příšerném rámusu z vrtaček a kladiv nemohl soustředit. K tomu ještě moje nejstarší dcera – to bylo předtím, než nás opustila a odjela na internát ve Sde Boker – moc nechodila do školy, a aby přehlušila ryk stavebních prací zvenku, pouštěla si v pokoji každé ráno na plné pecky Enrique Igleasiase. Stěny vlastního domova se kolem mě začaly pomalu stahovat. Mezi horní částí břicha a hrudníkem se mi usadil nepříjemný pocit a nechtěl se odtamtud hnout. Myslím, že právě tehdy začala moje dystymie, i když jsem ještě ani nevěděl, že něco takového vůbec existuje. A tak jsem si řekl, že změna prostředí mi prospěje, a notebook jsem si přenesl do ordinace jedné psychologky, která pracuje hlavně ve večerních hodinách. Přijal jsem všechny její podmínky a sám jsem jen požádal, abychom ve smlouvě změnili definici pronajímaného prostoru z „ordinace“ na „studio“.

Po notebooku jsem si do studia přinesl ještě pár knih, kvůli atmosféře. Na stěnu jsem si pověsil obrázek, který mi daroval jeden přeživší holokaust a Dikla ho prohlásila za příliš depri-mující, než aby se dal pověsit do obýváku, a na policičku jsem si postavil fotku Maajan. Kousek od studia byl obchod, kde prodávali čerstvé bagely posypané solí. A olivy. Rád píšu s oli-vami. Přímo před studiem rostl pomerančovník a majitelka mi řekla, že si z něj můžu brát. A ve studiu byl kávový koutek s rozpustným kafem a mletým kafem na turka a lednička s mlékem.

Všechno bylo zařízené a připravené.

Jméno osady Givat Chen neboli „Chenův pahorek“ – jak jsem se dozvěděl z tabule, kterou jsem míjel každé ráno při vjezdu do mošavu – odkazuje na iniciály Ch. N. básníka Cha-jima Nachmana Bialika. Není hezké narušovat dokonalý obraz národního básníka, takže se o tom nemluví, ale Bialik od chvíle, kdy se přestěhoval do Izraele, skoro nic nenapsal. „Klesla jeho větévka“, abych citoval jeden z jeho veršů: za deset let složil jen devět básní a žádná z nich nepatří mezi jeho vrcholná díla. Byl snad dům, který mu postavili v Tel Avivu, až moc krásný? Až moc pohodlný? Olouplil ho snad obdiv druhých o nutnou míru strádání, kterou každý umělec potřebuje k tvorbě? Možná že mu pro všechny jeho literární projekty, pro všechno to redigování časopisů a vydávání knih nezbyval čas jen tak zírat do prázdna – a když nenecháme prázdňý prostor prázdňým, nemůže se naplnit něčím novým. Nebo to možná bylo naopak? Možná si nakládal další a další projekty, aby nemusel zůstat o samotě se sebou samým, neschopným psát? Představuju si ho, jak se před spaním svěčuje Maně, svojí ženě, že uběhl další den, kdy nenapsal pořádnou báseň, a úplně vidím vyčerpaný výraz v jejích očích, když ho poslouchá. Ale no tak, Chajime Nachmane – pomyslí si, ale nahlas to neřekne – kolikrát člověk vydrží poslouchat stejnou ohranou písničku?

Básník čeká s očima upřenýma do tmy, než jeho žena usne, pak vyjde ven a vydá se procházkou za Irou Jan, která bydlí o několik ulic dál. Malířka je divoká a mladá a ještě pořád ho obdivuje, a když se pomilují, Bialik čeká s očima upřenýma

do tmy, než Ira Jan usne, a pak se vydá za další, třetí ženou – můžeme se klidně domýšlet, že měl i nějakou třetí ženu –, složí jí hlavu do klína, ona ho hladí po pleši a zpívá mu písně v jidiš, ale ani všechn ten pohyb od milenky k milence po celém maličkém Tel Avivu mu nic nepomáhá a nezmění na jeho situaci ani ň, protože druhý den ráno ho na psacím stole vítá pořád ten samý potměšile bílý list papíru.

Ve studiu v Givat Chen jsem strávil dlouhé měsíce. Četl jsem texty svých studentů. Telefonoval jsem. Odpovídal na maily. Chodil jsem do obchůdku a vracel se s olivami. Trhal jsem z pomerančovničku pomeranče a vymačkával z nich šťávu. Dlouze jsem hleděl na fotku Maajan, dívky, která zahynula v Bolívii na „silnici smrti“ a v jejíž krosně pak našli moji knihu. Pouštěl jsem si na YouTube celá alba Davida Bowieho. Četl jsem si odborné lékařské články o dystymii. Říkal jsem: „Zavolám ti ze studia.“ Anebo: „Tak se můžeme sejít u mě ve studiu.“ Dokonce jsem se pokusil cvičit jógu na jógamatce, kterou tam psycholožka měla, a zablokoval jsem si přitom záda. Možná kvůli dystymii, která mě přikovala do reality. Anebo to bylo působením jiných sil.

A nakonec jsem se vrátil domů.

Do-mů. Do-mů.

Špička mého jazyka a rty se na tom slově pravidelně střídají, ťuknutí a rozevření, rozevření a ťuknutí.

Když píšete, myslíte přitom na čtenáře?

Já? Prosim vás. V žádném případě. To vůbec není relevantní. A nemám na to čas. Moje mysl je po okraj plná sebezpytování postav a dějových zvrátů, jednoduše nezbyvá prostor na nepodstatné úvahy. Ne a ne. Důrazně popírám –

Jen někdy, jako nahý fanoušek, který uprostřed zápasu vběhne na fotbalové hřiště, mi do vědomí vtrhne nepokrytá ekonomická úzkost: Co když se knížka nebude líbit? Co když ji lidi nebudou kupovat? Z čeho budeme žít? Ta úzkost dokáže několik předlouhých chvil před příslušníky Útvaru ochrany sebedůvěry utíkat, než ji konečně dohoní, popadnou ji až zbytečně drsně za lokty a odtáhnou ji za okraj hřiště.

Představujete si při psaní konkrétního čtenáře nebo čtenářku?

Spoustu let jsem si představoval Diklu. Představoval jsem si, jak jí budu v posteli číst z rukopisu. Přečtu stránku a nechám ji sklouznout na podlahu. Čtu další a nechám ji sklouznout. A ona poslouchá a dívá se na mě láskyplně a zaujatě a maličko pobaveně, s tím samým výrazem, který měla, než jsme se tenkrát v bytě na Rambanově ulici poprvé políbili.

Poslední dobou mi to nejde. Představovat si při psaní Diklu. Mám dojem, že problém vězí v tom, jak se na mě dívá od chvíle, kdy Šira odjela na internát. Už to není ten láskyplný, zaujatý pohled a vidím v něm větší než malé množství kritiky.

Nezapomnělas, že v neděli letím do Kolumbie? zeptal jsem se jí minulý týden.

Nezapomněla, odpověděla.

Dřív by v tom „Nezapomněla“ bylo očekávání stesku. Dřív by mi to „Nezapomněla“ řeklo: Budeš mi chybět.

Tentokrát mi její „Nezapomněla“ řeklo: Dobře, že na chvílku vypadneš. Popravdě mi trochu lezeš krkem.

Nejsem malé dítě. Víím, že energie mezi dvěma lidmi se nakonec musí proměnit. Je to fyzikální zákon. Viděl jsem, jak se to dělo jiným párům, a v podstatě mi bylo jasné, že se to jednou stane i nám.

Jenom jsem si nepředstavoval, že se to stane jako první jí.

O pár dní později jsem si smutně sbalil kufr. Trenky, ponožky. Výtisky mých vlastních knih a rukopisy studentů ze semináře tvůrčího psaní.

Normálně bývám před cestou natěšený.

Normálně ve chvíli, kdy se letadlo odlepí od země, vzlétne i moje duše.

Jak dokážete žít se všemi těmi různými výklady a analýzami vašich knih?

Je to v pohodě. Vážně. V tom je přece krása literatury, s každým čtením jako by vznikala nová kniha, ne? Podle mě je to

naprosto v pořádku. A navíc, i kdyby ne, co bych s tím nadělal? Mám snad každého, kdo si koupí nějakou moji knihu, stopovat z knihkupectví až domů a pak si s ním lehnout do postele a ujišťovat se, že mě správně pochopil?

Řeknu to úplně jednoduše: Každý ať si moje knihy čte, jak se mu zachce.

Až na jeden určitý typ akademiků.

Obvykle bývají z katedry literatury.

Někdy na ně člověk narazí i na katedrách kulturní antropologie nebo genderových studií. Jsou to lidé, kteří byli působením pokřivených mechanismů kariérního postupu na univerzitě donuceni se zaměřit na jedno velice úzké téma. Publikují další a další články, které se zabývají tou samou výzkumnou otázkou. A po svých studentech chtějí, aby se i oni pásli na tom samém metru čtverečním. Dělají to už tolik let, že si neumějí přečíst knihu jinak než prizmatem svého vlastního výzkumu, úzkým jako malá škvírka.

Jednou jsem byl pozvaný na nějakou takovou konferenci akademiků-co-mají-svoji-teorii.

Nutno dodat, že mě to pozvání potěšilo. Tvůrci potřebují uznání stejně, jako vědci potřebují důkazy. U vchodu do budovy filozofické fakulty jsem si dokonce vyfotil plakát, na kterém bylo moje jméno, a poslal jsem ho rodičům, abych je potěšil.

Ale potom, během samotné konference, na pódium chodili jeden za druhým lidé se spoustou titulů a násilím na moji knihu navlékali mechanicky aplikované způsoby čtení. A všechno říkali tak autoritativním, vševědoucím tónem, že jsem si připadal jako balík a nevzdělanec. A tak jsem se čím dál víc choulil do židle v první řadě, kterou mi tam zarezovali jako čestné místo, a s každou další učenou větou, která z pódia zazněla, jsem se víc a víc stahoval do sebe. Hlava se mi zasouvala mezi ramena, ruce se složily na hrudi, hrud' se nalepila na břicho, až jsem nakonec zmizel úplně a organizátoři mě omluvili, že jsem se z osobních důvodů nemohl konference zúčastnit.